

תפ"ח 50337/07/18 - מדינת ישראל, המאשימה נגד עוז יעקובי, הנאשם

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
תפ"ח 50337-07-18 ישראל נ' יעקובי(עציר)

בפני כבוד השופטת רז-לוי-אב"ד
כבוד השופטת שלו
כבוד השופט משניות

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד רמי אלמכאוי
נגד
עוז יעקובי (עציר) - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד ירון ברזילי ועו"ד יוסף גגולה

גזר-דין

השופט אהרון משניות

א. כללי

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת הראיות, בעבירה של ניסיון לרצח לפי סעיף 305 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, וזוכה מעבירה נוספת של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לאחר שקבענו כי היא נבלעת בעבירת הניסיון החמורה יותר שבה הורשע, כמפורט בהכרעת הדין.

להלן תמצית העובדות שקבענו בהכרעת הדין, בהתאם לראיות שהובאו בפנינו וכמתואר בכתב האישום המתוקן. בתאריך 13.7.2018 סמוך לפני השעה 23:00, הנאשם הגיע לפאב "הספרייה" באילת בליווי שתי מכרות ושלושתם התיישבו ליד דלפק הבר. בעקבות זאת, פנה מנהל הפאב אל הנאשם ושאל אותו אם הזמין מקומות מראש כנדרש, ומשהבין שלא הזמין מקומות מראש ביקש מהנאשם לעבור למקום אחר. הנאשם סירב לעזוב את מקומו, והתבטא בלשון בוטה כלפי מנהל הפאב. בעקבות זאת, המנהל ביקש מע.ר. שהינו הקב"ט של הפאב (להלן: המתלונן), לעקוב אחר התנהלותו של הנאשם בפאב ובמידת הצורך להוציאו.

בהמשך, בסמוך לשעה 23:20, החל הנאשם לצעוק ולדבר בגסות אל עובד הבר, ואף איים כי אם אין בייגלה "יהפוך את המקום". המתלונן ניגש אל הנאשם וביקש ממנו לכבד את המקום, ואולם הנאשם המשיך לדבר בגסות ולהתלהם גם כלפיו, ובעקבות זאת, ביקש המתלונן מהנאשם להתלוות אליו אל מחוץ לפאב, תוך שהוא מבקש ממאבטח אחר שלא לאפשר לנאשם לשוב אל הפאב. הנאשם ניסה לשכנע את המתלונן לשנות את החלטתו, אך המתלונן סירב, וביקש מהנאשם לעזוב את המקום, ובתגובה לכך, הנאשם איים על המתלונן באומרו "לא יהיה לך טוב, אתה לא יודע עם מי התעסקת" או מילים דומות.

בעקבות זאת, גמלה בלבו של הנאשם החלטה להמית את המתלונן. הנאשם התרחק מן הפאב ובסמוך לשעה 23:50, כנס לקיוסק "פון הום" שבמרכז התיירות באילת, וביקש מעובד הקופה סכין באמתלה כלשהי, והבטיח להחזירה בגמר השימוש. העובד נתן לנאשם סכין יפנית, והנאשם חזר אל הפאב כשהוא מצויד בסכין יפנית, פגש את המתלונן בכניסה לפאב, והשניים שוחחו על כך שהנאשם צריך לשלם את החשבון שנרשם על שמו בפאב.

לאחר דין ודברים בין השניים, העיד המתלונן כי הנאשם ביקש ממנו לגשת אתו הצידה בטענה כי הוא רוצה להוציא כסף מהכספומט כדי לשלם את חובו בחשבון בפאב, והמתלונן הסכים ושניהם הלכו יחדיו מרחק קצר מהפאב. לפתע שלף הנאשם מכיסו את הסכין היפנית, ושיסף באמצעותה את צווארו של המתלונן פעמיים בניסיון לגרום למותו. הנאשם הניף ידו בשלישית לעבר צווארו של המתלונן, אך המתלונן כופף את גופו, והנאשם פגע בסכין בראשו של המתלונן בצד שמאל ברקה. המתלונן הצליח להדוף את הנאשם והנאשם רץ לרכבו ונמלט מן המקום.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם דימם המתלונן מהפצעים שבראשו ובצווארו, ולאחר טיפול ראשוני ועצירת הדם בשטח על ידי עוברי אורח, פונה באמבולנס לחדר הטראומה במרכז הרפואי "יוספטל" באילת כשהוא בסכנת חיים. בבית החולים הוברר כי למתלונן נגרמו חתך עמוק באורך של מעל 20 ס"מ בצוואר התחתון הקדמי, שפגע גם בשרירים, חתך באורך של כ-10 ס"מ ברקה השמאלית שפגע בשני עורקים ובשריר הלעיסה, וכן חתך שטחי נוסף בצוואר.

המתלונן הועבר לניתוח דחוף, שבמהלכו התברר כי החתך העמוק בצוואר, עבר קרוב מאוד לעורק התרדמה הצווארי, שפגיעה בו הייתה עלולה לגרום למותו. לאחר הניתוח הועבר המתלונן לטיפול נמרץ לצורך טיפול והשגחה, ושוחרר מבית החולים כעבור ימים אחדים.

ב. הראיות לעונש

1. ראיות המאשימה

במסגרת הטיעונים לעונש, הגישה המאשימה את המרשם הפלילי של הנאשם.

הרישום הפלילי של הנאשם כולל הרשעות ב-7 תיקים שונים שהתנהלו נגד הנאשם, החל ממאי 2002 שבו הורשע הנאשם בעבירות רכוש שונות, בבית משפט השלום בנצרת, וכלה בחודש ינואר 2013, שבו הורשע הנאשם, שוב בבית משפט השלום בנצרת, בעבירה של תקיפת עובד ציבור, ונגזרו עליו עונשים של מאסר מותנה, התחייבות להימנע מעבירה, וכן פיצוי בסך ₪ 1,500. הרשעה זו היא האחרונה שמופיעה במרשם הפלילי של הנאשם, והיחידה שמתייחסת לעבירות אלימות. יתר ההרשעות מתייחסות ברובן לעבירות רכוש, אולם יש גם עבירת נשק אחת ועבירת סמים אחת, שבגין שתיהן יחדיו, נגזרו על הנאשם, בבית משפט השלום בנצרת, ביום 1.4.2004, מאסר מותנה וקנס של ₪ 2,000 ביחד עם עונשים נלווים.

2. ראיות מטעם הנאשם

במסגרת הטיעונים לעונש, הגיש ב"כ הנאשם מסמכים רפואיים מתוך תיקו הרפואי של הנאשם בשב"ס, אשר סומנו נע/1, ומהם עולה כי עד לפני שנה השתמש הנאשם בקוקאין ולדבריו הפסיק בעזרת טיפול פסיכיאטרי, אולם מעולם לא אושפז באשפוז פסיכיאטרי. לדבריו, הוא משתמש לרעה באלכוהול, סובל מאי שקט בגוף ויכול פתאום לחוש רגזנות, מתאר קשיי הסתגלות ולפעמים בוכה על המעשה שעשה, צורך באופן קבוע תרופות הרגעה, כולל ציפרלקס, קלונקס

ובודורמין, ונזקק לכדורי שינה. בבדיקה האחרונה שהוגשה לבית המשפט, מיום 18.3.19, נקבע כי אינו סובל מהפרעות בהליך או בתוכן החשיבה, ללא עדות למצב פסיכוטי או אפקטיבי פעיל, וללא עדות למסוכנות מידית. לכן, נקבע כי אינו זקוק להשגחה מטעמים פסיכיאטריים, אך הומלץ על המשך מעקב וטיפול לפי הצורך.

כמו כן, נשמעה גם עדות אופי אחת במסגרת הטיעונים לעונש, של מר אברהם כפיר חנוכה, שהיכרותו עם הנאשם החלה בערך מגיל 16 - 17 והם אף התגייסו יחד לצבא. העד תיאר כי הנאשם מגיע ממשפחה איכותית מאוד, והתנדב לסייע בארגון חסד שהקים העד, "חסדי אברהם" שמו, שנועד לסייע למשפחות אבלות בזמן האבל. הנאשם נרתם לסייע בכל מה שצריך, תרם מכספו 100 כסאות ראשונים לעמותה, ומאז שהעמותה החלה לפני שנים אחדות לחלק חלות ויין לפני שבת למשפחות נזקקות, הנאשם בלט כפעיל מרכזי בפעילות זו של העמותה, מגיע ראשון והולך אחרון, ואף תורם מכספו, כדי לסייע למשפחות נזקקות לקראת שבת. **"יש לו לב ענק... יש לו לב טוב, תמיד מוכן לסייע זה עוז"** כלשונו של העד.

ג. תסקיר נפגע העבירה

תסקיר נפגע העבירה נערך לאחר שערכת התסקיר נפגשה עם המתלונן. מהתסקיר עולה כי המתלונן, גבר בשנות ה-40 לחייו, בן למשפחה נוצרית, נשוי ואב לילדה בת 14, מצוי בשבר עמוק, ומתקשה להחלים נפשית מהפגיעה הקשה שגרם לו הנאשם. גם בחלוף שנה וחצי מאז אירוע התקיפה, ממשיך המתלונן לסבול מנזקים פיזיים ונפשיים כתוצאה מהאירוע הטראומטי ומתקשה למצוא את הכוחות שאפיינו אותו עובר לאירוע.

עורכת התסקיר הדגישה שהמפגש והשיח אודות מצבו של המתלונן היוו עבורו הזדמנות מיוחדת לפרוק את אשר על ליבו, מבלי להסתיר את דמעותיו, באופן שלא אפשר לעצמו מול אחרים, שבפניהם ניסה לשדר חוזק וחוסן. המתלונן שיתף את עורכת התסקיר, כי לא ייחס חשיבות לתיאורו של הפרמדיק שהגדיר את מצבו "אנוש", אולם אמונתו זו התנפצה לרסיסים, כאשר לפני הניתוח בעודנו מדמם, ראה את בתו המבוהלת שבכתה וצעקה לו שלא ימות. עורכת התסקיר ציינה כי תמונה זו נחקקה בתודעתו והיא חוזרת אליו עד היום, מעוררת בו כאב עמוק ומחברת אותו לסכנת החיים שבה היה מצוי.

עוד עולה מהתסקיר, כי לאחר שחרורו מבית החולים מצבו הנפשי התדרדר, הוא נהג לבכות הרבה, הסתגר בחדרו, מבויש במצבו ומנסה שלא להיחשף עם פצעיו בפני בתו ובפני חבריו שבאו לבקרו, חש חלש ומובס, ואף סבל ממשבות אובדניות, אולם הדאגה לאשתו ולבתו האהובה מנעו ממנו לפגוע בעצמו. המתלונן שיתף את עורכת התסקיר כי כעבור חודש וחצי מיום האירוע ניסה לחזור לעבודה אולם ללא הצלחה, ותיאר שבעקבות החרדה שבה היה נתון מאז הותקף על ידי הנאשם, חש פחד וחשדנות כלפי אנשים בסביבת עבודתו והגיב באימפולסיביות ועצבנות, באופן שלא אפשר את המשך עבודתו בתחום האבטחה, שבו עשה קריירה מוצלחת עד למועד האירוע.

המתלונן שיתף את עורכת התסקיר, כי לאחר האירוע נקלע לקשיים כלכליים, ובעקבות זאת עבר להתגורר באאאא, בסמוך להוריו, כשהמעבר היה כרוך באובדנים רבים עבור המתלונן ומשפחתו. במישור הפיזי תיאר המתלונן כי הוא עדיין חש בכאבים עזים בצד השמאלי של פניו ולכן ממשיך ליטול משככי כאבים לפני שינה, שמסייעים לו להירדם. כמו כן, סובל מקשיי נשימה בגרון, באזור של הצלקות ונמצא כיום בבירור רפואי. להתרשמותה של עורכת התסקיר, הצלקות הבולטות פוגעות בדימויו של המתלונן ומעוררות אצלו תחושת בושה ומבוכה, ואף מובילות לפגיעה בדימוי הגוף שלו,

שעלולה להשליך גם על מצבו הרגשי. לדבריה, הפגיעה החיצונית מסמלת עבור הנפגע את האירוע שעבר ואת הפגיעה בו על כל היבטיה הקשים, לרבות תפיסתו כי מרגיש חריג ופגום לעומת גברים אחרים.

תחום נזק נוסף קשור למצבו הנפשי של המתלונן אשר בא לידי ביטוי בקשיי שינה, בכך שהוא מתקשה להירדם ונוטה להתעורר בלילות. לדבריו, הוא סובל מסיוטי לילה בהם עולים בזיכרונו רגעי הבאתו לבית החולים ולחדר הניתוח והצעקות של בתו, והוא סובל גם מהבזקים של הרגעים שבהם הפוגע שיסף את גרונו מה שמעורר בו תחושות זעם וכן מחרדה ניכרת המלווה אותו בחיי היום יום.

פגיעה משמעותית נוספת שאותה ציינה עורכת התסקיר באה לידי ביטוי בירידה בדימויו העצמי של המתלונן, אשר חש רגשות אשמה על כך שלא היה זהיר יותר ולא העריך נכון את הסיכון שנשקף לו מהנאשם. גם מערכת היחסים במשפחה הגרעינית של המתלונן נפגעה בעקבות הפגיעה הקשה של המתלונן. הדימוי ההורי שלו כלפי בתו נפגע, הן בשל הקושי שגרם לה, בכך שנאלצה להיפרד מהסביבה החברתית באילת, בעקבות המעבר של המשפחה לאזור בסמוך להורי המתלונן, והצורך שלה להסתגל לסביבה חברתית חדשה, והן בשל כך שבתו ראתה אותו בחולשתו, בהיותו פצוע ומדמם, ובכך לתחושתו, הוא נכשל בתפקידו לספק תחושת ביטחון למשפחתו. גם הקשר הזוגי עם אשתו נפגע, מפני שהתמיכה הרבה שלה בו בתקופה הקשה שעבר, החריפה את תחושת הכישלון שלו מולה, והעובדה שנחשף בחולשתו כתוצאה מהפגיעה בו, פגעה בדימוי הגברי שלו, והותירה אותו מרוחק יותר ובודד רגשית.

עורכת התסקיר ציינה, כי המתלונן סובל גם מפגיעה ברשת החברתית הרחבה שהיוותה ציר משמעותי בחייו, שכן מאז עזיבתו את אילת הוא התנתק מהקשרים החברתיים הרבים שהיו לו, והוא נמנע מיצירת קשרים חדשים, מפני שאינו מעוניין להיחשף בפני אחרים בחולשתו. הוא חש געגוע לחברים הרבים שהותיר באילת, ולמעמד החברתי שממנו נהנה בעבר, והניתוק מכל אלה מותיר את המתלונן מסוגר בתוך עצמו, מבודד רגשית, וללא מקורות תמיכה משמעותיים.

בסיכומו של התסקיר מתרשם שירות המבחן שהפגיעה הבלתי צפויה של הנאשם במתלונן גרמה לשבר עמוק בחייו שהוא מתקשה להתאושש ממנו. המתלונן נאחז בתקווה שאי פעם יוכל לצאת מהמצוקה הקשה שאליה נקלע בעקבות הפגיעה הקשה שפגע בו הנאשם, או לפחות להפחית בעוצמת מצוקתו, אולם צפוי לו תהליך שיקום ממושך ומורכב, ולא ניתן לחזות האם יוכל לחזור למסלול חייו, כפי שהוא מצפה.

ד. טיעוני הצדדים

1. טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה הגיש טיעונו לעונש בכתב. בטיעונו ציין כי הנאשם הורשע פה אחד לאחר ניהול הוכחות בעבירה של ניסיון לרצח, אך זוכה מעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לאחר שבית המשפט קבע כי היא נבלעת בעבירת הניסיון לרצח החמורה יותר. ב"כ המאשימה עמד על החומרה היתירה במעשיו של הנאשם, שמאופיינים בהתעלמות טוטלית מכל ערך חברתי וחוקתי מוגן, ויש בהם שילוב של תכנון, תעוזה, אכזריות ודבקות בהשגת היעד של קיפוח חיי המתלונן, שאך במזל לא עלה בידי הנאשם לבצע את זממו.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה, ציין ב"כ המאשימה את התכנון שקדם לביצוע העבירה. הנאשם הגיע לפאב בו עבד המתלונן, ועם הגעתו החל להתנהג בבריונות, הן כלפי בעל המקום והן כלפי עובד הבר ששירת אותו. בעקבות ויכוח שנתגלע בין הנאשם ובין המתלונן, אשר ביצע את תפקידו כאשר ביקש להוציא את הנאשם מן הפאב, גמלה בלבו של הנאשם החלטה להמית את המתלונן, והוא תכנן את צעדיו בכדי להוציא לפועל את החלטתו, כאשר הוא מבצע יחיד, ונושא באחריות מלאה למעשיו.

אשר לנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה והנזק שנגרם מביצוע העבירה, טען ב"כ המאשימה שרק בנס ניצלו חייו של המתלונן. הנאשם הסתיר בכיס מכנסיו סכין יפנית, שלף אותה לפתע, בעת שהמתלונן פסע לידו לתומו, ובאמצעותה שיסף פעמיים את צווארו של המתלונן בעוצמה ובחוזקה, ובפעם השלישית פגע בראשו של המתלונן וביצע בו חתך ממשי.

ב"כ המאשימה ציין, כי מהמסמכים הרפואיים ת/14 עולה שחייו של המתלונן היו בסכנה ממשית, נפגעו בצווארו שני עורקים, ורק מילימטרים בודדים הפרידו בין הסכין היפנית לבין "עורק התרדמה" שפגיעה בו הייתה מובילה למותו של המתלונן. מעבר לנזק הפיזי החמור עד כדי סכנת חיים שנגרם למתלונן, נגרם לו גם נזק נפשי חמור שהוא מתקשה להתאושש ממנו, וגורם סבל לא מבוטל גם לבני משפחתו, כפי שעולה מתסקיר נפגע העבירה שפורט בהרחבה לעיל.

ב"כ המאשימה הדגיש, כי פגיעת הנאשם בערכים החברתיים הינה אנושה, שכן עשה כל שביכולתו על מנת לקפח את חייו של המתלונן. הנאשם תכנן והתכוון לפגוע במתלונן, פגיעה אשר מתעצמת בשל העובדה שהנאשם לא נרתע מלבצע את העבירה במקום ציבורי והומה אדם. אשר לסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, ציין ב"כ המאשימה, כי הנאשם הכחיש את המיוחס לו בכתב האישום, ובמהלך שמיעת הראיות שינה את גרסתו וטען שהתכוון לגרום למתלונן פציעה קלה במידה ויותקף על ידי המתלונן והמאבטחים. לדבריו, ההסבר היחיד למעשיו של הנאשם הוא שילוב בין תחושה סובייקטיבית של הנאשם אודות פגיעה באגו שלו כתוצאה מהוצאתו מן המועדון על ידי המתלונן, ביחד עם אישיות אלימה ואנטי סוציאלית של הנאשם, שעולה לאורך כל הדרך, החל מהיחס לפקידות הקבלה במלון בו היו טרם הגעתם לפאב, עבור דרך התנהגותו הבריונית במועדון, וכלה בניסיונו לקפח את חייו של המתלונן.

בהמשך טיעונו, ציין ב"כ המאשימה כי לא בכדי נקבע בצידה של עבירה זו עונש חמור של 20 שנות מאסר, והפנה לשורה של פסקי דין, שבהם נגזרו עונשי מאסר ממושכים, אשר יש בהם כדי ללמד על מדיניות ענישה מחמירה של בתי המשפט, כלפי מי שהורשעו בעבירה זו. בהינתן כל האמור לעיל, טען ב"כ המאשימה כי מתחם העונש ההולם בגין מעשיו של הנאשם נע בין 14 ל-18 שנות מאסר בפועל.

אשר לקביעת העונש בתוך המתחם, ציין ב"כ המאשימה כי לחובתו של הנאשם עבר פלילי הכולל 7 הרשעות קודמות בגין עבירות של תקיפת עובד ציבור, החזקת נכס החשוד כגנוב, שבל"ר ונטישה במקום אחר, עבירות רכוש רבות ועבירת סמים ונשק. ב"כ המאשימה טען עוד, כי הנאשם אמנם צמצם את גזרת המחלוקת לשאלת הכוונה, אולם לא לקח אחריות על מעשיו, ולכן אינו יכול ליהנות מההתחשבות שמקבל נאשם שנוטל אחריות על מעשיו, מביע חרטה כנה ואמתית וחוסר זמן שיפוטי יקר.

ב"כ המאשימה הוסיף, כי הנאשם לא עבר הליך טיפולי או שיקומי, ואף לא ביקש להיפגש עם שירות המבחן בטרם נגזר דינו, ומכל הטעמים הללו טען ב"כ המאשימה כי לא קיימים לזכותו של הנאשם שיקולים המצדיקים הקלה בעונשו, ומכאן עתירתו להשית על הנאשם עונש מאסר ברף הגבוה של המתחם, מאסר על תנאי משמעותי שיהיה בו כדי להרתיע את הנאשם וכן פיצוי משמעותי למתלונן.

2. טיעוני ב"כ הנאשם

ב"כ הנאשם טען, כי הנאשם ביצע את העבירה באמצעות סכין יפנית, ולא בכדי לא הואשם ולא הורשע בהחזקת סכין. ב"כ הנאשם ציין כי ההצטיידות בסכין היפנית הייתה דקות בודדות לפני האקט עצמו, והוסיף כי אף שלדעתו הדבר לא קיבל ביטוי בהכרעת הדין, לא ניתן להתעלם מכך שעובר להצטיידות בסכין, התקיימו שתי אפיזודות עם המתלונן, שלא הוזכרו בכתב האישום, שבהן המתלונן נהג בנאשם באגרסיביות.

ב"כ הנאשם טען, כי אף אם נולדה בראשו של הנאשם כוונה להמית את המתלונן, הרי שזו "נולדה", בסמוך מאוד לאקט עצמו ומדובר בנקודה קריטית, ועל כן יש מקום לאבחון בין תכנון של מספר שניות לבין תכנון של ימים כפי שאירע ברוב פסקי הדין שהוגשו על ידי המאשימה. ב"כ הנאשם הפנה לסרטי האבטחה שבהם ניתן לראות את התנהלותו של המתלונן **"שהיא לבטח לא שיפרה את המצב"** כלשונו (עמ' 262, שו' 26).

אשר לתסקיר נפגע העבירה, הפנה ב"כ הנאשם לשלושה דברים: האחד, אשפוזו הקצר מאוד של המתלונן; השני, הופעתו הוורבלית ובמיוחד החזותית בבית המשפט, כאשר המתלונן העיד בצורה קוהרנטית; והשלישי, המתלונן עצמו העיד שהוא עובד בעבודה פיסית במוסך. ב"כ הנאשם טען, כי יש לזכור שלמרות שאנו נמצאים תחת מטריה של עבירה של ניסיון רצח, הציג ב"כ המאשימה פסיקה שמתייחסת למקרים חמורים בהרבה, שבהם קרבנות העבירה היו מאושפזים חודשים במצב של קומה או בטיפול נמרץ. עם זאת הדגיש ב"כ הנאשם שאין מחלוקת לעניין חומרת המעשה, אלא שבבואו של בית המשפט לקבוע מתחם ענישה, עליו לבחון את נסיבות המקרה אל מול המקרים שהוצגו בפניו, ולקחת בחשבון את מצבו של המתלונן כיום, ואת הדרך בה העיד בבית המשפט, בשונה מקורבנות שהוכרו כנכים בשיעור נכות של 100 אחוז.

אשר למצבו הנפשי של הנאשם, טען בא כוחו שאף שאין מדובר בנסיבות שעולות כדי סייג לאחריות פלילית, עדיין מצבו צריך להוות שיקול בקביעת מתחם הענישה, לרבות העובדה כי הנאשם נוטל כדורים פסיכיאטריים בגין בעיות של אגרסיביות יתר.

אשר לפסיקה הנוהגת טען ב"כ הנאשם, כי רוב המקרים בפסקי הדין שאליהם הפנה ב"כ המאשימה חמורים בהרבה ושונים לחומרה במספר פרמטרים, בהשוואה לעניינו של הנאשם דנא, כולל תכנון מוקדם של שעות וימים, שלל חפצים, סכינים, אבנים, מוטות וכלים נוספים ששמשו לביצוע העבירה, מעשים המלווים באמירות מסוימות, בהפקרת קורבן, רקע לאומני, ומדובר בנסיבות שיש בהן כדי ללמד על כוונת רצח. ב"כ הנאשם הדגיש כי רוב הפסיקה בעבירות ניסיון רצח באמצעות סכין יפנית שונה לחלוטין מהמקרה הנדון, ולא בכדי 5 מתוך 7 פסקי הדין שהוצגו על ידי המאשימה אינם מדברים על סכין יפנית אלא על סכין.

ב"כ הנאשם הוסיף כי הנאשם חסך זמן שיפוטי יקר, שבא לידי ביטוי בכך שהעידו רק שלושה עדי תביעה, ובאשר להיעדרו של תסקיר שירות המבחן, הסביר ב"כ הנאשם כי התסקיר לא יכול להיות מיטבי לגבי מי שלא מודה, ואינו לוקח

אחריות מוחלטת למעשיו, ולכן סבר שאת נסיבותיו האישיות של הנאשם ניתן להציג גם ללא תסקיר. ב"כ הנאשם ביקש עוד כי בית המשפט יתחשב בעובדה, כי מדובר במאסרו הראשון של הנאשם, וכן בתקופת המעצר הארוכה שריצה, ועתר לקבוע מתחם ענישה שהתקרה שלו תהיה נמוכה משמעותית מהרצפה של המתחם שהציע ב"כ המאשימה, אף כי נמנע מלנקוב במספרים. כמו כן, עתר ב"כ הנאשם למקם את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה.

ה. דיון והכרעה

בפתח הדברים, ראוי לציין את המובן מאליו, כי לא יכולה להיות מחלוקת בדבר החומרה הרבה שיש בעבירות אלימות בכלל, ובעבירת ניסיון הרצח בפרט. היטיב לתאר זאת בית המשפט העליון בע"פ 4372/13 סיסאי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 6.8.2014) פס' 18, אשר הובא גם בטיעוני ב"כ המאשימה, במילים הבאות:

[...] העבירה שעניינה ניסיון לרצח היא מן החמורות שבספר החוקים, כאשר הערך המוגן בעבירה זו, הינו הערך העליון של קדושת חיי אדם. היסוד הנפשי והפוטנציאל לקיפוד חייו של אדם, הגלום בעבירה של ניסיון לרצח, ממחישים היטב את חומרתה של העבירה... אשר על כן, מדיניות הענישה בעבירה זו, מחייבת גישה מחמירה, באופן ההולם את חומרת הפגיעה בזולת ואת מעמדו של הערך המוגן. שיקולים של גמול והרתעה, מקבלים את משקל הבכורה, ומחייבים להשית על מי שהורשע בניסיון לרצח עונש מאסר לתקופה ממושכת, הנמדדת בשנים ארוכות [...]

1. קביעת מתחם העונש ההולם

על פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, יש להתחשב "בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט".

אשר לערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מעשיו של הנאשם במתלונן פגעו בערך העליון של קדושת החיים, ובערכים מוגנים נוספים של שלמות הגוף, והגנה על שלומו וביטחונו של המתלונן. על חומרת מעשיו של הנאשם ניתן ללמוד גם מקיומן של חלק מהנסיבות שקשורות בביצוע העבירה, שמפורטות בסעיף 40ט(א) לחוק העונשין, ובכלל זה העובדה שהנאשם תכנן את האירוע, הצטייד בסכין, יזם את המפגש המחודש עם המתלונן בחלוף זמן מה מהוצאתו מהמועדון, והשליטה בהתפתחות האירוע ובהסלמתו הייתה בידיו. חומרת המעשים מתבטאת אף בכך שהנאשם לא חדל ממעשיו אחרי הפגיעה הראשונה במתלונן, באמצעות הסכין שהייתה בידו, והמשיך לפגוע במתלונן שוב ושוב, תוך שהוא מכוון לצווארו של המתלונן, איבר רגיש שידוע כי עוברים בו כלי דם מרכזיים וכאשר מצפייה בסרטוני האבטחה נראה הנאשם כמי שמשסף את המתלונן לרוחב צווארו, עד שהמתלונן התמוטט, ולאחר מכן נמלט הנאשם מהמקום.

כעולה מהכרעת הדין, העבירה בוצעה ללא סיבה של ממש, רק בשל הוצאתו של הנאשם מן הפאב אליו הגיע בליווי מכרותיו, לאחר שנראה היה כי התנהג באופן תוקפני כלפי אחד העובדים. הנזקים שנגרמו למתלונן כתוצאה מהחתיכים העמוקים בצווארו, העמידו אותו בסכנת חיים ממשית, כפי שעולה מהמסמכים הרפואיים שהוגשו במהלך שמיעת הראיות. עוד יש לזכור, כי הגם שבסופו של דבר, למרבה המזל, הנזקים הגופניים אינם חמורים מאוד, הרי עדיין לאור האופן בו פגע הנאשם במתלונן תוך שיסוף צווארו שוב ושוב, כאשר לא יהיה זה מוגזם לומר, כי המתלונן ניצל כמעט בנס ממוות.

הנזקים הקשים שנגרמו למתלונן עולים גם מתסקיר נפגע העבירה. מהתסקיר עולה כי המתלונן עדיין חש בכאבים עזים בצד השמאלי של פניו ולכן ממשיך ליטול משככי כאבים לפני שינה, שמסייעים לו להירדם, הוא סובל מקשיי נשימה בגרון, באזור של הצלקות, ונותרו בו צלקות פיזיות ונפשיות שניכרות במישורי חיים ותפקודים רבים.

אולם מעבר לנזקים הפיזיים, נגרמו למתלונן גם נזקים נפשיים משמעותיים, שבאים לידי ביטוי בין היתר בחרדות, בפחד ובחשדנות, וכן בעצבנות יתירה שלא אפשרה לו להמשיך לעבוד בתחום האבטחה. המתלונן מתקשה עד היום להתאושש מהפגיעה שפגע בו הנאשם, והוא אף נקלע לקשיים כלכליים, שבעקבותיהם נאלץ לעזוב את אילת, ועבר להתגורר באזור, בסמוך לבית הוריו, כפי שפורט בהרחבה בתסקיר האמור.

מדיניות הענישה בעבירת הניסיון לרצח מחמירה היא, שהרי מבחינת היסוד הנפשי, מבחינת המטרה אותה רצה הנאשם להשיג, אין הבדל בין עבירת הרצח לבין העבירה של ניסיון לרצח. עבירה זו מחייבת ענישה מחמירה והטלת עונשי מאסר לתקופות ממושכות, אשר יהלמו את חומרת הפגיעה בזולת ובערכים המוגנים הבסיסיים שנפגעים בעבירה זו.

אשר לרמת הענישה הנוהגת בעבירה של ניסיון לרצח שבה הורשע הנאשם, ניתן ללמוד עליה מפסיקה שמתייחסת לעבירות דומות.

בע"פ 2555/15 **מחמד מוהלוס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.7.2016), נדון עניינו של המערער אשר הורשע בעבירה של ניסיון רצח ובית המשפט המחוזי בירושלים הטיל עליו עונשים של 15 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי וכן פיצוי כספי בסך ₪ 100,000 לנפגע העבירה. על פי המתואר בכתב האישום המערער ושני חבריו שתו משקאות אלכוהוליים, ובדרכם לביתם פגשו באקראי בנפגע, ובלא כל התגרות מצדו, תקפו אותו קשות, כאשר בעת ששני החברים אוחזים בידיהם בנפגע, שלף המערער סכין יפנית ושיסף באמצעותה את גרונו של הנפגע לכל אורך צווארו. לאחר שהנפגע הצליח להשתחרר מלפיתת ידיהם של חבריו של המערער, המשיך המערער לדקור אותו במקומות נוספים בגופו, שיסף את עורפו, פגע בראשו מאחור ודקר אותו בזרועו, ולאחר מכן נטשו השלושה את המקום, בהותירם את הנפגע מדמם. הנפגע הגיע בשארית כוחותיו לביתו שהיה בסמוך, פונה במצב קריטי לבית חולים, נזקק להחייאה ולניתוח בהול ואושפז ביחידה לטיפול נמרץ. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש, וקבע כי העונש שהוטל על המערער אמנם נוטה לחומרה, אבל הולם את חומרת המעשה, ואת הנסיבות המחמירות של האירוע.

בע"פ 241/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.7.2019), נדון עניינו של המערער אשר הורשע בעבירה של ניסיון לרצח ובעבירה נוספת של תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות מחמירות, ובית המשפט המחוזי בחיפה גזר עליו עונש של 15 שנות מאסר בפועל, ובנוסף לכך מאסרים על תנאי ופיצוי כספי בסך ₪ 50,000. מפסק הדין עולה כי המערער והמתלוננת קיימו קשר זוגי, ובאחד הימים פרץ ביניהם ויכוח שהפך למאבק אלים, שבמהלכו הפיל הנאשם את המתלוננת אל הרצפה, חנק אותה בידיו, הטיח את ראשה על הרצפה, ונשך אותה, וכתוצאה מכך נגרמו למתלוננת חבלות במקומות שונים בגופה.

באירוע נוסף שהתרחש למעלה משנה לאחר פרידת הזוג, נפגש המערער באופן מתוכנן עם המתלוננת, ובתחילת הפגישה ערך חיפוש על גופה, לקח ממנה את מכשיר הטלפון הנייד ואת תיקה, וביקש ממנה להמתין לו בגן ציבורי סמוך. המערער עזב את המקום, ושב כעבור זמן מה כשהוא מצויד בכפפות ובסכין יפנית, הוביל את המתלוננת לפינה חשוכה ומבודדת בגן, כרך את ידו סביב צווארה, דקר אותה בבטנה ושיסף את גרונו. לאחר שנפלה ארצה הוסיף המערער לדקור אותה דקירות מרובות בפלג גופה העליון, בבטנה, במותניה, בחזה שלה ובגבה, וכן חתך אותה בצווארה ובלסתה - כל זאת בניסיון לגרום למותה, ועזב את המקום מבלי להזעיק עזרה. עובר אורח הזעיק את כוחות ההצלה,

המתלוננת פונתה לבית חולים כשהיא סובלת מפגיעות באיברים פנימיים, כולל דימום בחלל הבטן וקרעים בכבד, וכן מחתכים רבים בגופה, היא נותחה ואושפזה במשך כשבוע. הערעור נסב גם על הכרעת הדין וגם על גזר הדין, ובית המשפט העליון דחה את הערעור על שני חלקיו.

בע"פ 9045/16 **אילן אדנני נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 7.3.2018), נדון עניינו של המערער שהורשע בעבירת ניסיון רצח, חבלה בנסיבות מחמירות, ושיבוש מהלכי משפט. על המערער הושתו בין היתר 8.5 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה וכן פיצוי למתלונן בסך ₪ 150,000, והערעור נסב הן על הכרעת הדין, ביחס לטענת המערער כי לא היה אחראי למעשיו בעת ביצוע העבירה, שכן לא הייתה מחלוקת על כך שהמערער אכן היה לוקה בנפשו, ואובחן כחולה בסכיזופרניה, והן על גזר הדין.

בית המשפט העליון דחה את הערעור על הכרעת הדין וקבע כי מצבו הנפשי של המערער לא הגיע כדי החלת הסייג לאחריות פלילית בשל אי שפיות, וכי המערער הבין את חומרת מעשיו ואת הפסול שבהם, ולכן הוא נושא באחריות פלילית על מעשיו. לעניין העונש קבע בית המשפט העליון כי העונש שהוטל על המערער מקל באופן ממשי, ואולם בית המשפט קמא נתן משקל משמעותי לכך שהנאשם אובחן כלוקה בסכיזופרניה, והלך כברת דרך לא מבוטלת לקראת הנאשם, בעונש הקל יחסית שהשית עליו, ולכן נדחה גם הערעור על גזר הדין, וברי כי אותם שיקולים מקלים הנוגעים למצבו הנפשי של הנאשם ומחלתו אינם מתקיימים בעניינו של הנאשם שבפנינו.

בע"פ 1244/17 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 21.6.2018), נדון עניינו של המערער אשר הורשע לאחר שמיעת הוכחות, בתשע עבירות של ניסיון לרצח של המתלונן. המערער ניהל רומן עם גיסתו אשר הייתה נשואה למתלונן, והשניים קשרו קשר לרצוח את המתלונן תוך שימוש ברעל מסוג זרחן אורגני. הרעל שאותו סיפק המערער לגיסתו, הוחדר למזונו של המתלונן ב-9 הזדמנויות שונות, ובכל פעם שהמתלונן אכל מהמזון המורעל, הוא חש ברע והובהל לבית חולים. באחת הפעמים התדרדר מצבו ונשקפה סכנה ממשית לחייו, הוא אושפז ביחידה לטיפול נמרץ וחייו נצלו.

בית המשפט המחוזי מרכז קבע ביחס לתשע העבירות של ניסיון לרצח מתחם עונש אחד של 8 עד 15 שנות מאסר, ובהתחשב בנסיבותיו האישיות, לרבות העדר עבר פלילי ותרומתו החיובית למדינה ולחברה, ולמרות שהמערער לא הודה בערכאה הדיונית, גזר עליו עונש של 10.5 שנות מאסר, ועונשים נלווים לרבות פיצוי למתלונן בסך ₪ 40,000, ובית המשפט העליון דחה הן את הערעור על הכרעת הדין והן את הערעור על גזר הדין.

בע"פ 413/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.3.2011), המערער חבט בראשה ובצווארה של אשתו באמצעות גרזן מספר פעמים. המערער הורשע בעבירה של ניסיון לרצח, ובית המשפט המחוזי בתל אביב גזר עליו עונש של 14 שנות מאסר לריצוי בפועל, וכן מאסר מותנה ופיצוי בסך ₪ 20,000, וערעורו על חומרת העונש נדחה.

בע"פ 5797/11 **צסן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.8.2012), המערער הגיע לביתה של המתלוננת שהייתה בעבר בת זוגו, כשהוא מצויד במכתב התאבדות ובשלוש סכינים שהביא עמו, ונעץ את אחת הסכינים פעמים אחדות בגבה של המתלוננת, כשהוא אומר לה: "את תמותי". המערער הורשע בעבירה של ניסיון לרצח, ובית המשפט המחוזי מרכז גזר עליו עונש של 9 שנות מאסר לריצוי בפועל, ביחד עם עונשים נלווים, שכוללים גם פיצוי למתלוננת בסך ₪ 10,000, וערעורו על חומרת העונש נדחה.

בע"פ 6187/10 **קפיאלאו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.12.2012), המערער הורשע בשתי עבירות של ניסיון לרצח, בשתי עבירות של חבלה בנסיבות מחמירות, וכן בעבירה של איומים, לאחר שירה בחברתו ובחברה שלה, במטרה

לגרום למותן, ופצע את שתיהן. זאת, בעקבות הודעת חברתו כי החליטה להיפרד ממנו. דינו נגזר בבית משפט זה ל-18 שנות מאסר בפועל, מאסר מותנה וכן פיצוי בסך ₪ 45,000 לכל מתלוננת.

המערער ערער הן על הכרעת הדין והן על חומרת העונש. ערעורו על הכרעת הדין התקבל בחלקו, ובית המשפט העליון זיכה את המערער מחמת הספק מהעבירה של ניסיון לרצח של החברה, ותחת זאת הרשיע אותו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה ביחס לאותה חברה. בעקבות זאת, התקבל גם הערעור על חומרת העונש, ובית המשפט העליון הפחית את עונש המאסר ל-15 שנות מאסר בפועל, תוך שהוא מותיר על כנם את יתר רכיבי הענישה.

בע"פ 8944/14 **עמאר סואעד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 8.1.2017), נדון עניינו של צעיר שהורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירה של ניסיון לרצח, ונגזר עליו עונש של 15 וחצי שנות מאסר בפועל שכולל הפעלת מאסר על תנאי של חצי שנה בגין עבירה קודמת, לאחר שתכנן לרצוח מתנדבת בשירות לאומי שלא נענתה לחיזוריו, הצטייד בסכין מטבח גדולה, ודקר אותה באכזריות מספר פעמים, באזור הריאות והידיים ואף גנב לה את הטלפון הסלולרי על מנת שלא תוכל להזעיק עזרה.

בית המשפט המחוזי בחיפה קבע מתחם ענישה של 10 עד 18 שנות מאסר בפועל, וגזר כאמור עונש של 15 שנות מאסר והפעיל במצטבר עונש מאסר מותנה. ערעורו של המערער על חומרת העונש נדחה, ובית המשפט העליון ציין כי יש לייחס חומרה יתירה לכך שהעותר ביצע את העבירה בעודו מרצה עונש של עבודות שירות בגין עבירה קודמת, ולכן אף שהעונש שנגזר עליו "הוא מן החמורים" כלשונו של בית המשפט, אין הוא חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת.

בע"פ 4372/13 **סיסאי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.8.2014), נדון עניינו של המערער, שהודה במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה לעניין העונש, בעבירה של ניסיון לרצח, לאחר שהחליט לרצוח את המתלונן בשל עימות על רקע כספי שגרם לו ללחץ נפשי. הנאשם שהיה בעל רישיון לאקדח ירה לעברו של המתלונן, בפתח ביתו, 15 כדורים מטווח קצר לפלג גופו העליון והתחתון, מתוך כוונה לגרום למותו. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן חבלות רבות בגופו, ובכלל זה דימום בכבד, חור במעי הגס, קרע בכליה הימנית, שבר בירך שמאל, ופצעי ירי מרובים בכל חלקי גופו.

בית המשפט המחוזי מרכז קבע מתחם עונש הולם של 9 - 16 שנות מאסר בפועל, וגזר על המערער עונש של 11 שנות מאסר בפועל, שנה מאסר על תנאי, וכן פיצוי בסך ₪ 50,000 ובית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש, תוך שהוא קובע כי אין בעונש חומרה מיוחדת, וכי במסגרת הענישה נלקחו בחשבון קבלת האחריות והבעת חרטה, וניתן משקל גם לשיקולי שיקום, נוכח התסקיר החיובי, כאשר שיקולי השיקום אינם מתקיימים במקרה שלפנינו.

בבואנו לקבוע את מתחם העונש ההולם, עלינו לבחון בין היתר את נסיבות ביצוע העבירה ע"י הנאשם, בשים לב לנסיבות שפורטו בגזרי הדין שהזכרנו לעיל, ולעונשים שאושרו בבית המשפט העליון באותן נסיבות. בחינה של הדברים מעלה כי נסיבות ביצוע העבירה ע"י הנאשם שלפנינו, פחות חמורות במידה מסוימת מהנסיבות במקרים שנדונו בבית המשפט העליון שנזכרו לעיל, שבהם נגזרו עונשי מאסר חמורים יחסית, של 15 שנה מאסר בפועל ויותר, כפי שיפורט להלן.

בע"פ 2555/15 המערער תקף באכזריות עובר אורח שנקלע בדרכו, בלא כל התגרות מוקדמת, תוך שהוא מסתייע בשני חברים, שאחזו בנפגע העבירה, בעת שהמערער חתך אותו בסכין יפנית, והמעורבות של כמה אנשים בביצוע העבירה מהווה נסיבה מחמירה שאינה קיימת אצל הנאשם שלפנינו; בע"פ 241/17 המערער הורשע בביצוע שני מעשי

אלימות נפרדים בשני אירועים שונים שאירעו בהפרש של כשנה זה מזה, ואילו הנאשם דנא הורשע בעבירת אלימות אחת באירוע אחד.

בע"פ 6187/10 המערער הורשע בשתי עבירות של ניסיון לרצח וחבלה בכוונה מחמירה, ביחס לשתי קרבנות עבירה - חברתו וחברה שלה, שבשתיהן ירה ואת שתיהן פצע, ואילו הנאשם שלפנינו הורשע בעבירה אחת כלפי נפגע עבירה אחד; ובע"פ 8944/14 המערער ביצע את העבירה של ניסיון לרצח, בעת שהוא מבצע עבודות שירות בתחנת משטרה, ובית המשפט העליון ייחס לעובדה זו, שאינה קיימת בענייננו, חומרה יתירה.

בסופו של דבר, לאחר ששקלנו את מכלול הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, את הפגיעה החמורה בערך המוגן של קדושת החיים ובערכים נוספים, ולאחר שנתנו דעתנו לרמת הענישה הנוהגת, כפי שהיא עולה בין היתר מפסקי הדין שנזכרו לעיל, אנו סבורים כי מתחם העונש ההולם בענייניו של הנאשם דנא צריך להיות בין 10 ל-15 שנות מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

2. קביעת העונש בתוך המתחם

בבואנו לקבוע את עונשו של הנאשם בתוך המתחם, יש מקום להתחשב גם בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כעולה מסעיף 40א לחוק העונשין. לחובתו של הנאשם יש לזקוף במידה מסוימת את עברו הפלילי, אף שאינו מכביד במיוחד. כמו כן, יש לשקול לחובתו את העובדה שהוא לא לקח אחריות מלאה על מעשיו ולא הביע חרטה עליהם, שהרי כפר בכוונתו להמית את המתלונן.

אמנם אין חולק על זכותו של נאשם להילחם על חפותו, ולכן נקבע בסעיף 40א(6) כי כפירה באשמה וניהול המשפט לא ייזקפו לחובתו של הנאשם, אולם נאשם שהורשע לאחר הוכחות גם אינו יכול ליהנות מההקלה וההתחשבות שלהן זכאי נאשם שלקח אחריות על מעשיו, ובכך חסך לא רק זמן שיפוטי יקר, אלא חסך גם, ובעיקר, מנפגע העבירה את הצורך להעיד, עדות שמטבע הדברים איננה קלה, וגורמת לנפגע העבירה לחוות שוב את הטראומה שחווה בעת ביצוע העבירה.

מנגד, יש לשקול לזכותו של הנאשם את התנהלותו ותרומתו לחברה כפי ששמענו מעד האופי שהעיד לטובת הנאשם במסגרת הטיעונים לעונש, וסיפר על הלב הרחב של הנאשם, ועל נכונותו לסייע בחלוקת חבילות מזון ובתרומה כספית למשפחות נזקקות בערבי שבתות וחגים. כמו כן, לא נעלמה מעינינו העובדה כי מדובר במאסרו הראשון של הנאשם, ונתנו דעתנו גם לפגיעה המשמעותית של עונש מאסר ממושך בנאשם עצמו ובבני משפחתו.

בסופו של יום, לאחר ששקלנו את מכלול נסיבותיו של הנאשם, ואת השיקולים לקולא ולחומרה שפורטו לעיל, ובשים לב לרמת הענישה שנקבעה בנסיבות דומות בפסיקת בית המשפט העליון, החלטנו למקם את עונש המאסר של הנאשם, באמצע מתחם העונש ההולם שקבענו לעיל.

נוכח כל האמור לעיל, אנו גוזרים על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 12.5 שנות מאסר בפועל החל מיום מעצרו;

2. 18 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

3. 7 חודשי מאסר על תנאי, למשך שנתיים מיום שחרורו ממאסר, שלא יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון.

4. הנאשם ישלם למתלונן פיצוי בסך של 100,000 ₪, אשר יופקדו על ידי הנאשם בקופת בית המשפט בתוך 90 ימים מהיום.

זכות ערעור כחוק תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ו שבט תש"פ, 10 פברואר 2020, במעמד הצדדים.

**אהרון משניות,
שופט**

גילת שלו, שופטת

יעל רז- לוי, שופטת